

Khi Đèn Sắp Cạn Dầu

Khi đèn sắp cạn dầu nó sáng về một phía leo lét như nghĩa địa còn chú ý nắng chiều hôm...

Tôi nghĩ thế...để buồn, để thương ai buồn bả đang đứng nhìn cây lá héo hon ngày mùa Đông!

Tôi cũng nghĩ bên sông, trong vườn cau của Ngoại có một người con gái nhớ Ngoại...không nhớ ai!

Những tàu cau bay bay, nắng cuối ngày vàng rực, gió thổi tóc phơ phát sợi vắn dài ôi thương...

Nhớ hồi tôi giữ vườn (hồi đó điện chưa có), đêm dài đốt bếp lửa, thắp đèn sợ dầu hao...

Tôi nhớ câu ca dao...tim lan và bắc lụn (*)...không biết sao mình sống tự nhiên như mọi người?

Có lẽ tại cuộc đời giống con sông có khúc? Sống đói, khổ, hạnh phúc chỉ nhờ sự vô tư?

Tôi đang nhớ người xưa. Nãy giờ tôi nói nhảm? Ở đây đêm xam xám, tôi nhớ...cây đèn dầu

Tim hao bắc lụn ai sầu tư không?

Ai ở bên kia sông nghe giùm tôi một tiếng! Tắt giùm tôi bóng điện, đốt giùm tôi đèn dầu...Têm giùm tôi miếng trầu để lên bàn thờ Ngoại!

Cũng tại em...được sinh làm con gái!

Trần Văn Lệ

(*) Ca dao: Đêm đêm thắp chút dầu dư, tim lan bắc lụn, sầu tư một mình...